

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Górny

Ławnicy: W. Ż., B. D.

Protokolant: Justyna Niemczyk - Szylar

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2013 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. K.

przeciwko: (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia i odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu;

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powódki A. K. kwotę 1710 (jednego tysiąca siedmiuset dziesięciu) złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powódki A. K. kwotę 9360 (dziewięciu tysięcy trzystu sześćdziesięciu) złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 260 złotych od dnia 11 lutego 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 maja 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 lipca 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 września 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 października 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 listopada 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 260 złotych od dnia 11 lutego 2010. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 marca 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 maja 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 lipca 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 września 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 października 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 listopada 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 260 złotych od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jednego tysiąca ośmiuset) z tytułu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej zapłacić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1323,87 złotych z tytułu poniesionych wydatków oraz opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

V. nadaje wyrokowi w pkt I w zakresie kwoty 570 złotych rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. w pozwie skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 11 640 zł wraz z odsetkami ustawowymi za każdy dzień zwłoki liczonymi:

1. od kwoty 2280 od dnia wniesienia pozwu;
2. od kwoty 9360 zł, na którą składa się wyrównanie miesięcznego wynagrodzenia po 260 zł za każdy miesiąc za okres od stycznia 2009 r. do grudnia 2011 r. – od kwoty 260 zł za każdy miesiąc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wynagrodzenie miało być płatne.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż dnia 15 czerwca 2007 r. powódka została zatrudniona przez (...)Towarzystwo (...) S.A.z siedzibą w Ł.na stanowisku eksperta do spraw ubezpieczeń życiowych na czas nieokreślony. W trakcie trwania umowy zmieniono powódce warunki zatrudnienia w ten sposób, że w (...) S.A.powódka pracowała jako Ekspert ds. Ubezpieczeń Osobowych Regionu (...)na 1/10 etatu, a w (...)Towarzystwo (...) S.A.powódka pracowała jako Ekspert ds. Ubezpieczeń Życiowych Regionu (...)na 9/10 etatu. Powódka w trakcie trwania umowy przebywała na zwolnieniu chorobowym w okresie od kwietnia do października 2011 r., które łącznie trwało 182 dni. Po upływie tego okresu powódka zjawiała się w pracy dnia 7 listopada 2011 r. przy ul (...)we W.. Okazało się, że biuro jest remontowane w sposób uniemożliwiający jakkolwiek pracę. Powódka zadzwoniła niezwłocznie do swojej przełożonej M. S. (1), Dyrektorki Regionu (...)z zapytaniem co ma robić. W odpowiedzi usłyszała polecenie, aby zdała służbowego laptopa Dyrektorce Oddziału we W., M. N. (1)i wzięła urlop. Zgodnie z poleceniem, powódka zdała służbowego laptopa Dyrektorce Oddziału we W.M. N. (1), wysłała maila z zapytaniem o urlop i po otrzymaniu zgody, udała się na urlop wypoczynkowy. Przed zakończeniem okresu urlopu powódka ponownie skontaktowała się telefonicznie ze swoją przełożoną M. S. (1)i usłyszała w odpowiedzi, że dalej ma wziąć urlop. Dnia 28 grudnia 2011 r. powódka otrzymała od pozwanego rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 §1 pkt 1 kp, podając za przyczynę „przedłużającą się nieobecność spowodowaną chorobą”. Powódka nieobecna była w pracy 182 dni łącznie, tj. nie dłużej inż. Łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Powyższe oznacza, że nie istniała podstawa prawna określona w art. 53 §1 pkt 1 b kp. Nade wszystko zaś, nawet gdyby powódka przebywała na zwolnieniu chorobowym dłużej niż 182 dni, to zgodnie z art. 53 §3 kp rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Powódka domaga się odszkodowania zgodnie z art. 56 §1 kp oraz art. 58 kp w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Na odszkodowanie to składa się trzykrotność wysokości wynagrodzenia miesięcznego liczonego według prawidłowej wysokości 760, pomnożone trzykrotnie.

U umowie o pracę powódka miała wpisane zaniżone wynagrodzenie, niezgodne z regulaminem obowiązującym u pozwanych i takie też wynagrodzenie miała wypłacane. Z regulaminu wynagrodzeń obowiązującego u pozwanego wynika, że ekspert ds. ubezpieczeń życiowych ma poziom odniesienia (...)nr (...)co oznacza, że preferowana stała płaca wynosić powinna 760 zł za 1/10 etatu. U pozwanej pracowała około 10 ekspertów ds. ubezpieczeń życiowych, choć w różnych regionach. Wynagrodzenie wszystkich ekspertów zróżnicowane było tylko i wyłącznie na tej podstawie, kto kiedy został zatrudniony, przy czym osoby zatrudnione później miały wynagrodzenie płatne w wysokości określonej w regulaminie wynagrodzeń. Wynagrodzenie powódki powinno zostać wyrównane do jego prawidłowej wysokości, to jest za trzy lata wstecz po 260 zł za każdy miesiąc.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono między innymi, że rozwiązanie z powódką stosunku pracy nastąpiło wskutek długotrwałej, usprawiedliwionej niezdolności do pracy. Przy ostrożnej hipotezie rozwiązania z powódką umowy o pracę z naruszeniem zasad dotyczących rozwiązania z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia podniesiono, iż żądanie powódki jest zawyżone i wynosiłoby nie 2280 zł a 1500 zł. Zgodnie z par. 3 regulaminu wynagradzania, jednym z celów polityki płacowej pozwanego jest ustalanie wynagrodzeń pracownikom uwzględniających ich poziom kwalifikacji i umiejętności praktyczne oraz ocenę ich pracy. Powódka otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 500 zł (0,1 etatu), co mieści się w zakresie poziomów odniesienia (...)(...). Zgodnie z treścią załącznika nr 2 do w/w regulaminu, wynagrodzenia dla ekspertów mogą wynosić minimum 4600 zł, co proporcjonalnie dla powódki wynosiłoby 460 zł. Zróżnicowanie wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska z tej samej

grupy odbywa się według zasad opisanych w załączniku nr 3 do regulaminu wynagradzania. Dla osób na stanowisku eksperta, zgodnie z wykazem stanowisk i kwalifikacji wymagane jest wykształcenie wyższe kierunkowe, wskazane studia podyplomowe, doświadczenie zawodowe min. 4 lata, dobra znajomość jednego języka obcego. Powódka nie posiada wyższego wykształcenia, nie przedstawiła zaświadczeń co do jej znajomości języków obcych. Powódka w pozwie nie wykazała także zasadności jej wynagrodzenia w oparciu o poziom 16 odniesienia (...). Przy miarkowaniu wynagrodzenia powódki i utrzymaniu na dotychczasowym poziomie należało wziąć pod uwagę liczne nieobecności powódki w pracy, jakkolwiek uzasadnione długotrwałą chorobą, to jednak uniemożliwiające miarodajną ocenę jej pracy, zaangażowania, zdobywanej wiedzy, czy wyników sprzedaży i budowaniu bazy klientów.

W toku rozprawy w dniu 29 lutego 2012 r. pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, iż uznaje co do zasady roszczenie o wypłatę odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia natomiast nie uznaje kwoty odszkodowania, z uwagi na to, iż w ocenie strony pozwanej kwota ta powinna wynosić 1500 złotych.

W piśmie procesowym z dnia 6 marca 2012 r. strona pozwana podniosła, iż uznanie powództwa co do kwoty 1500 złotych z tytułu odszkodowania w trybie art. 56 §1 kp oraz art. 58 kp nie stanowi uznania przez pozwanego faktów dotyczących okoliczności i przyczyn rozwiązania z powódką umowy o pracę, uzasadniających i dowodzących roszczenia powódki.

W trakcie rozprawy w dniu 27 marca 2013 r. pełnomocnik powódki wskazał, że żądana kwota 9360 złotych stanowi odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania.

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka ma średnie wykształcenie. Przed zatrudnieniem u strony pozwanej prowadziła własną działalność gospodarczą (1997 r. – 1999 r.), pracowała jako księgowa (1996 r., - 1997 r., 1997 r. – 2000 r.) była agentem ubezpieczeniowym (1999 r. – 2000 r.), Unit Managerem w branży ubezpieczeń (2000 r. – 2002 r.), Managerem Ubezpieczeń Grupowych (2002 r. – 2003 r.), Negocjatorem Ubezpieczeń Grupowych (2003 r. – 2005 r.), Dyrektorem Przedstawicielstwa T.U. (...) S.A.w J.i T.U. (...) S.A.(2005 r. – 2007 r.). Język angielski zna w stopniu komunikatywnym.

Dowód:

- kwestionariusz osobowy i CV w aktach osobowych powódki;
- przesłuchanie powódki k. 425 – 426.

W dniu 30 maja 2008 r. powódka zawarła z (...) S.A. z siedzibą w Ł. umowę o pracę na czas nieokreślony, od dnia 1 czerwca 2008 r., w oparciu o którą powódce powierzono stanowisko eksperta ds. ubezpieczeń osobowych, w wymiarze czasu pracy 0,1 etatu. Wynagrodzenie stałe ustalono na kwotę 500 złotych.

Dowód:

- umowa o pracę z dnia 28 maja 2008 r r. w aktach osobowych powódki.

Zgodnie z regulaminem wynagrodzeń obowiązującym u strony pozwanej w okresie zatrudnienia powódki, ekspertom ds. ubezpieczeń osobowych przysługiwało między innymi wynagrodzenie stałe, opierające się o siatkę stałych płac pracowników (...) S.A., opracowaną według metody wartościowania stanowisk pracy oraz w odniesieniu do raportów placowych (...) rynku ubezpieczeniowego, zawierającą wykaz poziomów odniesienia (...) i odpowiadających im punktów. Pracownik zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy otrzymywał miał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy. Zgodnie z załącznikiem nr 1 do Regulaminu, stanowisko eksperta miało poziom odniesienia (...) od 15 do 18 i mieściło się w zakresie punktów od 314 do 613. W myśl załącznika nr

2 do Regulaminu, ustanawiającego siatkę płac stałych, dla 16 poziomu (...), wynagrodzenie minimalne dla osoby zatrudnionej w pełnym wymiarze czasu pracy nie mogło być niższe niż 5700 złotych. Preferowana stała płaca od roku 2007 wynosiła dla 16 poziomu (...) kwotę 7600 złotych.

Dowód:

- regulamin wynagrodzeń (...) S.A. wraz z załącznikami k. 31 – 90, 139, 141, 143, 271 - 320;
- zarządzenie k. 121, 270;
- uchwały k. 138, 140, 142.

Część pozostałych pracowników zatrudnionych przez stronę pozwaną na takim samym stanowisku jak A. K. otrzymywała wynagrodzenie stałe w innej wysokości niż powódka. Na stanowisku eksperta ds. ubezpieczeń osobowych strona pozwana oprócz powódki zatrudniała: R. H., J. J., M. K., R. M. (1), M. O., J. C., P. D. (1), A. G., E. G., K. K., M. N. (2), A. S., G. S. i E. W.. Wszystkie te osoby, a także powódka, miały przyznany poziom 16 (...) i były zatrudnione przez stronę pozwaną w wymiarze 1/10 etatu.

R. H. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 600 złotych. Była zatrudniona w okresie od 1 czerwca 2011 r. do 28 stycznia 2012 r. Ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. W branży ubezpieczeń pracuje od 1999 r.

J. J. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 500 złotych. Była zatrudniona w okresie od 1 grudnia 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. Ma wykształcenie wyższe, jest mgr. Administracji. W branży ubezpieczeń pracuje od 2005 r.

M. K. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 600 złotych. Była zatrudniona w okresie od 10 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Ma wykształcenie wyższe. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 2000 roku.

R. M. (2) uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 400 złotych. Był zatrudniony w okresie od 1 sierpnia 2010 r. do 28 stycznia 2012 r. Ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. W branży ubezpieczeń pracuje od 2006 r.

M. O. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 600 złotych. Była zatrudniona w okresie od 1 października 2011 r. do 31 stycznia 2011 r. Ma wykształcenie średnie. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 1994 r.

J. C. uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 800 złotych. Został zatrudniony w dniu 1 grudnia 2007 r. Pracownik ten ma wyższe wykształcenie (Akademia Wychowania Fizycznego w W.) i doświadczenie zawodowe w branży ubezpieczeniowej.

P. D. (2) uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 700 złotych. Został zatrudniony w dniu 7 kwietnia 2008 r. Ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. W branży ubezpieczeń pracuje od 1996 r.

A. G. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 600 złotych. Została zatrudniona w dniu 7 czerwca 2010 r. Pracownik ten ma wykształcenie policealne. W branży ubezpieczeń pracuje od 1995 roku.

E. G. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 900 złotych. Została zatrudniona w dniu 1 września 2007 r. Pracownik ten ma wykształcenie średnie techniczne. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 1998 r.

K. K. uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 600 złotych. Został zatrudniony w dniu 1 października 2007 r. Ma wykształcenie średnie. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 1993 r.

M. N. (2) uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 500 złotych. Został zatrudniony w dniu 15 czerwca 2007 r. Ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 1994 r.

A. S. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 800 złotych. Została zatrudniona w dniu 2 lipca 2008 r. Ma wykształcenie średnie. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 1993 r.

G. S. uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 800 złotych. Został zatrudniony w dniu 1 czerwca 2008 r. Pracownik ten ma wykształcenie średnie techniczne. W branży ubezpieczeniowej pracował od 2004 roku.

E. W. uzyskiwała wynagrodzenie stałe w kwocie 500 złotych. Została zatrudniona w dniu 1 października 2010 r. Pracownik ten ma wykształcenie średnie techniczne. W branży ubezpieczeniowej pracuje od 2001 roku.

Dowód:

- zeznania J. C. k. 150 – 151;
- zestawienia k. 236 – 242;
- zeznania E. G. k. 369 – 372.

Do marca 2011 r. przełożonym powódki był W. S. (1). Od marca 2011 r. przełożoną powódki była Dyrektor Regionu (...). W. S. (1) sporządzał oceny pracy powódki. Powódka była oceniana, w zakresie różnych wskaźników, na poziomie od 70 % do 100 %.

Dowód:

- arkusze ocen k. 131 – 137;
- zeznania W. S. (1) k. 219 – 222;
- zeznania M. S. (1) k. 126 – 127, 348 – 350;

Powódka w 2011 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 2 października 2011 r. oraz od dnia 7 października 2011 r. do dnia 4 listopada 2011 r. (piątek).

Dowód:

- korespondencja email w aktach osobowych powódki;
- świadectwo pracy w aktach osobowych powódki;
- zaświadczenia lekarskie k. 105 - 149

W dniu 7 listopada 2011 r. (poniedziałek) A. K. stawiała się w siedzibie oddziału strony pozwanej we W. przy ul. (...). Nie została wcześniej skierowana na badania lekarskie. Przy sobie miała laptop służbowy i zamierzała wykonywać obowiązki pracownicze. W pokoju powódki miała miejsce wymiana okien, w związku z czym A. K. zadzwoniła do Dyrektor Regionu (...) zapytaniem co ma zrobić. M. S. (1) poleciła jej udać się na urlop wypoczynkowy i zdać laptopa. Powódka wyraziła zgodę i przekazała laptop Dyrektorowi Oddziału we W. M. N. (1). Zgodnie z zaleceniem M. S. (1), powódka w dalszym ciągu posiadała telefon służbowy.

Dowód:

- protokół przekazania z dnia 7 listopada 2011 r. w aktach osobowych powódki;
- częściowo zeznania M. N. (1) k. 217 – 219;
- częściowo zeznania M. S. (1) k. 126 – 127, 348 – 350;
- częściowo zeznania J. I. k. 405;
- zeznania M. M. k. 406;

- przesłuchanie powódki k. 425 – 426.

W dniu 7 listopada 2011 r. o godzinie 14:07 powódka przesłała do M. S. (1) email, w którym zwróciła się o udzielenie urlopu od dnia 7 listopada 2011 r. do dnia 14 listopada 2011 r.

W dniu 14 listopada 2011 r. o godzinie 13:58 powódka przesłała do M. S. (1) email, w którym zwróciła się o udzielenie urlopu, zgodnie z rozmową telefoniczną, do dnia 18 listopada 2011 r.

W dniu 21 listopada 2011 r. o godzinie 10:10 powódka przesłała email do M. S. (1) w którym zwróciła się o udzielenie w całości przysługującego jej urlopu.

M. S. (1) zaaprobowała w/w wnioski urlopowe. Powódce udzielono łącznie urlopu wypoczynkowego w okresie od 21 listopada 2011 r. do 21 grudnia 2011 r., z tym, że do 20 grudnia 2011 r. powódki nie poinformowano do kiedy przysługuje jej urlop.

Specjalista ds. pracowniczych A. O., zajmująca się między innymi naliczaniem urlopu, zwracała się w dniu 24 listopada 2011 r. do M. S. (1), czy otrzyma wniosek o rozwiązanie umowy o pracę z powódką.

W dniu 20 grudnia 2011 r. strona pozwana przesłała powódce mailem pismo, w którym zawarto informację, że urlop wypoczynkowy kończy się w dniu 21 grudnia 2011 r. Załączono skierowanie na badania do lekarza medycyny pracy i wskazano, że badanie powinno zostać przeprowadzone do dnia 22 grudnia 2011 r.

Dowód:

- korespondencja email w aktach osobowych powódki;
- zeznania M. T. k. 404 – 405;
- email k. 414 – 417.

Pismem z dnia 22 grudnia 2011 r., doręczonym powódce za pośrednictwem poczty w dniu 28 grudnia 2011 r., strona pozwana rozwiązała umowę o pracę bez wypowiedzenia, w trybie art. 53 §1 pkt 1b kp. Jako przyczynę wskazano przedłużającą się nieobecność spowodowaną chorobą.

Dowód:

- rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w aktach osobowych powódki.

Strona pozwana uznała nieobecność powódki w pracy w dniach od 22.12.2011 r. do 28.12.2011 r. za usprawiedliwioną i niepłatną.

Dowód:

- świadectwo pracy w aktach osobowych powódki.

W dniu 4 stycznia 2012 r. powódka zdała telefon służbowy oraz blueconnect.

Dowód:

- protokół przekazania z dnia 4 stycznia 2012 r. w aktach osobowych powódki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie co do zasady.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim z zestawień przedłożonych przez stronę pozwaną (k. 236 – 242) wynika, iż osoby zatrudnione przez stronę pozwaną na stanowisku eksperta ds. ubezpieczeń osobowych miały ustalone różne wynagrodzenia, pomimo tego, że zakres obowiązków oraz odpowiedzialności był taki sam. Ich wynagrodzenia stałe kształtowały się od kwoty 400 do 900 złotych. Każda z tych osób miała przydzielony ten sam poziom systemu (...), wprowadzonego w regulaminie wynagradzania. Z obiektywnego punktu widzenia wystąpiła więc nierówność w ustaleniach umów o pracę dotyczących zasadniczego dochodu tych pracowników. Tymczasem w myśl zasady ustanowionej w art. 18^{3c} §1 kp pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę o jednakowej wartości. Pozostałe składniki wynagrodzenia ekspertów ds. ubezpieczeń osobowych zależały wprost od uzyskiwanych wyników finansowych. Nierówność występująca w zakresie wynagrodzenia zasadniczego jest więc zróżnicowaniem określonym w art. art. 18^{3b} §1 kp. W takiej sytuacji stroną pozwaną obciążał ciężar dowodu w zakresie wykazania, że przyznając poszczególnym ekspertom ds. ubezpieczeń osobowych inne stawki wynagrodzenia, kierowała się obiektywnymi powodami. W ocenie Sądu strona pozwana tej powinności nie sprostała.

W oparciu o zeznania świadków E. G., M. S. (1), W. S. (1) i J. C. nie da się ustalić obiektywnych kryteriów, jakimi miałyby się kierować strona pozwana, prowadząc politykę wynagradzania skutkującą opisanym wyżej zróżnicowaniem wynagrodzenia. Wspomniani świadkowie nie posiadali wiedzy co do szczegółów tej polityki i nie znali przyczyn, dla których poszczególni eksperci uzyskiwali różne wynagrodzenie. E. G. i J. C. wskazywali, że osiągnęli dobre wyniki w pracy. Ich relacji nie da się jednakże porównać do wyników powódki, bowiem tylko w zakresie A. K. strona pozwana przedłożyła oceny roczne sporządzane przez W. S. (1). Nie da się zatem jednoznacznie zweryfikować, czy osiągnięcia powołanych dwóch ekspertów były lepsze od rezultatów powódki i ewentualnie w jakim stopniu. Trzeba przy tym zaznaczyć, że nawet bezpośredni przełożeni powódki (M. S. i W. S.) nie porównywali jej wynagrodzenia z należnościami innych ekspertów i nawet nie stosowali wprost obowiązującego u strony pozwanej systemu (...). Z zeznań powołanych osób nie sposób ustalić konkretnych faktów, dotyczących wszystkich zatrudnionych ekspertów, które obrazowałyby rzeczywiste przesłanki mające wpływ na wysokość ich wynagrodzenia stałego.

Z przedłożonych przez stronę pozwaną zestawień wynika natomiast, że osoby o porównywalnych cechach, otrzymywały różne wynagrodzenia. I tak przykładowo E. G. i A. S., mające (tak jak powódka) wykształcenie średnie i legitymujące się podobnym do powódki doświadczeniem w branży ubezpieczeniowej, uzyskiwały wynagrodzenie o kilkaset złotych wyższe niż A. K.. Z kolei R. M. (2) uzyskiwał wynagrodzenie stałe w kwocie 400 złotych, mimo że posiadał wykształcenie wyższe ekonomiczne. W oparciu o powołane zestawienia trudno nadto przyjąć, aby realny wpływ na wynagrodzenia ekspertów miała znajomość języków obcych. W zasadzie zestawienia te dowodzą, że nie było obiektywnych kryteriów, które tłumaczyłyby zróżnicowanie wynagrodzenia osób zatrudnionych przez stronę pozwaną na takim samym stanowisku jak w przypadku powódki.

Trzeba przy tym wskazać, że postanowienia §6 ust 1 lit A i ust 3 regulaminu wynagradzania i załącznika nr 2 do tego regulaminu, wynagrodzenie stałe powódki nie mogło być niższe niż 570 złotych. Zgodnie z art. 18 §2 kp postanowienia umów o pracę nie mogą być dla pracownika mniej korzystne niż przepisy prawa pracy, w tym przepisy regulaminów wynagradzania. W myśl zaś art. 77² §5 kp w zw. z art. 241¹³ §1 kp korzystniejsze postanowienia regulaminu wynagradzania, z chwilą jego wejścia w życie zastępują z mocy prawa warunki wynagradzania ustalone w umowie o pracę. W dniu 1 kwietnia 2008 r., zgodnie z zarządzeniem Prezesa Zarządu (...) S.A. z dnia 18 marca 2008 r. zaczęły więc mieć zastosowanie wobec powódki postanowienia, ustalające wprost jej wynagrodzenie stałe na kwotę 570 złotych (k. 270). Za kolejne okresy miesięczne, których dotyczy roszczenie objęte pozwem, różnica w kwocie 70 złotych pomiędzy wynagrodzeniem zasadniczym wynikającym z regulaminu a wynagrodzeniem określonym w umowie, przysługuje powódce zgodnie z wyżej powołanymi uregulowaniami, jako kwota niewypłaconego powódce wynagrodzenia, które przysługiwało jej z uwagi na treść stosunku łączącego strony. Należność tą należało zasądzić niezależnie od faktu, iż pełnomocnik powódki sprecyzował, że całość dochodzonej kwoty 9360 złotych ma opierać się o art. 18^{3d} kp. Strona powodowa prawidłowo bowiem określiła podstawę faktyczną powództwa, to jest odwołano się do zapisów regulaminu wynagradzania, zaś rolą Sądu jest dokonać oceny prawnej takiego stanu.

W zakresie ponad kwotę 570 złotych Sąd doszedł do wniosku, iż zostały wypełnione warunki z art. art. 18^{3d} kp, który to przepis ustanawia zasadę, że osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę. W przypadku powódki szkoda polega na zaniżeniu wynagrodzenia, na skutek zastosowania nieobiektywnych kryteriów przy zróżnicowaniu dochodu poszczególnych pracowników zatrudnionych na tym samym stanowisku. Wspomniane odszkodowanie powinno więc stanowić równowartość wyrównania pieniężnego doznanego przez A. K. ubytku finansowego. W ocenie Sądu, mając na względzie treść załącznika nr 2 do regulaminu wynagradzania, należało przyznać powódce różnicę pomiędzy preferowanym przez pracodawcę wynagrodzeniem (760 złotych) a wynagrodzeniem przysługującym powódce w myśl zapisów regulaminu (570 złotych). Nie da się bowiem wskazać przyczyn, dla których poszczególni eksperci uzyskiwali wynagrodzenie zasadnicze w kwotach od 400 do 900 złotych. Trudno więc przyjmować jakąkolwiek średnią wartość, skoro strona pozwana przyjęła w wiążący sposób jaka suma jest w „preferowana” w odniesieniu do stanowiska eksperta ds. ubezpieczeń osobowych. Ustalając wartość odszkodowania najwłaściwszym więc jest odwołać się właśnie do stawki preferowanej przez pracodawcę, czyli do kwoty 760 złotych miesięcznie.

Mając na uwadze powyżej opisane względy Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku. Odsetki ustawowe zasądzono od daty wymagalności roszczeń za poszczególne okresy rozliczeniowe. Strony nie przedłożyły w toku postępowania regulaminu pracy, więc Sąd przyjął, iż datą wymagalności wynagrodzenia był termin określony w art. 85 §2 kp.

Strona pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia, w trybie art. 53 §1 pkt 1 lut b kp, który to przepis stanowi, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez okres pierwszych trzech miesięcy. Przesłanki te w przedmiotowej sprawie nie zostały jednakże wypełnione.

Po pierwsze bowiem powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim łącznie 215 dni (licząc od 4 kwietnia 2011 r. do 4 listopada 2011 r.). Przez okres pierwszych 33 dni) przysługiwało jej wynagrodzenie chorobowe (art. 92 §1 pkt 1 kp, a następnie przez 182 dni zasiłek chorobowy (art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa). Jej nieobecność w pracy była równa sumie okresu pobierania wynagrodzenia chorobowego i zasiłku, więc nie można przyjąć, iż miałyby ten czas przekraczać.

Po drugie z zebranego materiału dowodowego wynika, że po zakończeniu choroby, przed rozwiązaniem umowy o pracę przez stronę pozwaną, powódka stawiała się do pracy. Mianowicie z całą pewnością w dniu 7 listopada 2011 r. (poniedziałek) A. K. przyszła do siedziby firmy i w ocenie Sądu, żaden dowód skutecznie nie podważa twierdzenia powódki, że zamierzała świadczyć w tym dniu pracę. Jest okolicznością bezsporną, że w tym samym dniu, po przeprowadzeniu rozmowy telefonicznej z M. S. (1), powódka została skierowana przez pracodawcę na urlop wypoczynkowy. Okoliczności te korespondują z zeznaniami powódki.

W odniesieniu do celu w jakim powódka stawiała się do pracy w dniu 7 listopada 2011 r. nie przekonują zeznania M. S. (1), M. N. (1) i J. I.. M. S. (1) twierdziła, że tego dnia powódka nie zamierzała pracować, ale teza ta nie przystaje do decyzji świadka, aby wysłać powódkę na urlop wypoczynkowy. Co więcej, brak jest jakiegokolwiek pisemnego potwierdzenia rzekomego faktu wręczenia powódce w tym dniu skierowania na badania lekarskie, a jest wątpliwe aby strona pozwana nie zadbała o takie potwierdzenie. Gdyby powódka w tym dniu była uważana za niezdolną do pracy przez M. S. (1), to z całą pewnością A. K. nie zostałaby udzielony urlop wypoczynkowy i tym bardziej stanowisko to znalazłoby odzwierciedlenie w korespondencji mailowej prowadzonej przez M. S. (1). Wypada przy tym nadmienić, że w dniu 7 listopada 2011 r. nikt nie polecał powódce świadczenia pracy i nakazanie jej udania się na urlop wypoczynkowy było decyzją pracodawcy.

Sąd za niewiarygodne uznał zeznania J. I. w takim zakresie w jakim świadek podnosiła, że powódka nie zamierzała w dniu 7 listopada 2011 r. podjąć pracy. Świadek tezę tą formułował w oparciu o rzekome przyjęcie powódki bez laptopa,

gdy tymczasem jest bezsporne, że A. K. w tym dniu zdała wspomniany laptop. J. I. sporządziła przy tym protokół przekazania tego sprzętu, więc jej twierdzenia nie przystają nawet do dokumentów tworzonych z jej udziałem.

M. N. (1) z kolei myliła poszczególne wizyty i terminy w jakich powódka oddawała kolejne narzędzia pracy. Świadek miała problem z precyzyjnym odtworzeniem przebiegu zdarzeń i równocześnie podnosiła stanowczo, że z całą pewnością powódka otrzymała skierowanie na badanie lekarskie w dniu 7 listopada 2011 r. Taki sposób składania zeznań stwarza wątpliwości co do wiarygodności świadka. Tym bardziej, że wszyscy trzej wspomniani wyżej świadkowi obstawali przy tezie, że powódka była kierowana na badania lekarskie w dniu 7 listopada 2011 r., mimo że nie zachował się żaden pisemny ślad takiego skierowania.

Jest to przy tym okoliczność nieistotna dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem fakt niewykonania badań lekarskich przez powódkę w dniu 7 listopada 2011 r. nie neguje tego, że stawiała się do pracy, po zakończeniu okresu zwolnienia lekarskiego i została wysłana przez pracodawcę na urlop wypoczynkowy.

Sąd oparł się na zeznaniach M. M., która wskazała, że w omawianym dniu powódka była w pracy. Sąd uznał za wiarygodne także zeznania M. T., której wiedza była zgodna z treścią emaili wysyłanych do powódki w czasie przebywania na urlopu wypoczynkowym. M. T. potwierdziła również, że powódka, po zakończeniu tego urlopu w dniu 22 grudnia 2011 r., nie stawiała się do pracy.

Sąd oparł się na relacji powódki, bowiem podawany przez nią fakt, że w dniu 7 listopada 2011 r. przysłała do pracy i nie została do niej dopuszczona z uwagi na wymianę okien i następnie została wysłana na urlop wypoczynkowy, koresponduje z mailami, jakie M. S. (1) wysyłała do powódki i pracowników działu personalnego.

Z całokształtu zebranego materiału wynika więc, iż powódka w dniu 7 listopada 2011 r. stawiała się do pracy. Zostały więc spełnione przesłanki z art. 53 §3 kp, który to przepis stanowi, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 7 listopada 2011 r. powódka nie była na zwolnieniu lekarskim i we wcześniejszym okresie nie była kierowana na badania lekarskie, zaś w tym dniu udzielono jej urlopu wypoczynkowego, po przyjściu przez nią do siedziby firmy w celu świadczenia pracy.

Na zasadność powództwa nie wpływają późniejsze skierowania powódki na badania lekarskie, jakie miały miejsce w czasie jej urlopu wypoczynkowego. W tym czasie nie zachodziły już bowiem warunki z art. 53 §1 pkt 1 lit b kp. Fakt, iż w dniu 22 grudnia 2012 r. powódka nie stawiała się do pracy, mimo maila od strony pozwanej z dnia 21 grudnia 2012 r., nie dawał podstaw do zastosowania trybu zwolnienia z art. 53 §1 pkt 1 lit b kp. Niewykonanie ewentualnych badań lekarskich mogło być w tym wypadku oceniane co najwyżej jako niedopełnienie obowiązków pracowniczych, a nie okoliczność świadcząca o utrzymywaniu się niezdolności do pracy. Powódce został udzielony urlop wypoczynkowy, co jest niedopuszczalne w odniesieniu do pracownika niezdolnego do pracy z uwagi na stan zdrowia. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, aby w dniu 7 listopada 2011 r. lub w późniejszym okresie powódka była niezdolna do świadczenia pracy. Skoro więc powódka w dniu 22 grudnia 2011 r. nie stawiała się do pracy, to strona pozwana miała możliwość rozwiązać umowę o pracę w innym trybie niż art. 53 §1 pkt 1 lit b kp.

Decyzja o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w oparciu o powołany wyżej przepis, wynikająca z niezdolności do pracy rzekomo przekraczającej terminy określone w tym unormowaniu, była więc niezgodna z przepisami prawa pracy.

W efekcie na rzecz powódki należało zasądzić odszkodowanie, określone w art. 56 §1 i art. 58 kp, to jest w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Powódkę obowiązywał trzymiesięczny okres wypowiedzenia, toteż odszkodowanie powinno wynosić trzykrotność kwoty jej wynagrodzenia. Sąd doszedł do wniosku, iż w takim przypadku podstawę odszkodowania powinno stanowić wynagrodzenie stałe wynikające z regulaminu wynagradzania (570 złotych), nie zaś kwota preferowanego wynagrodzenia określona w regulaminie. Przepisy regulaminowe ustalały wprost wynagrodzenie powódki na sumę 570 złotych. Fakt, iż występowało zróżnicowanie wynagrodzenia ekspertów ds. ubezpieczeń nie prowadzi automatycznie do podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego A. K.. Różnica pomiędzy

sumą 760 zł a 570 zł stanowi odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równości w zatrudnieniu. Nie jest to więc wynagrodzenie określone w art. 58 kp. Z tych względów Sąd zasądził na rzecz powódki trzykrotność sumy 570 złotych z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako datę wymagalności tego roszczenia przyjęto dzień doręczenia pozwu stronie pozwanej i od tego dnia zasądzono odsetki ustawowe.

O kosztach postępowania orzeczono w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione koszty procesu, w tym koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie. Powódka przegrała proces tylko w nieznacznym wymiarze, w związku z czym Sąd obciążył stronę pozwaną całością kosztów zastępstwa procesowego, ustaloną po myśli §6 pkt 5 w zw. z §11 ust 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Na stronę pozwaną nałożono obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa poniesionych wydatków z tytułu stawiennictwa świadków, a także opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy. Rozstrzygnięcie to znajduje uzasadnienie w dyspozycji art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W myśl z art. 477² k.p.c. zasądzając należność pracownika, sąd z urzędu nadaje wyroki przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Z tego powodu orzeczono jak w punkcie V części dyspozytywnej wyroku.

Zarządzenie:

- 1) odnotować,
- 2) doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;

24 czerwca 2013 r.